

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

గురుతుకొస్తున్నాయి....

ప్రతిరోజూ ప్రాద్దుట నిద్రలేవగానే, లేవగలిగినందుకు, కళ్ళు తెరిచినందుకు ఆ భగవంతుడికి ధన్యవాదాలు చెప్పి, కాలు కిందపెట్టగానే, మరో రోజు మనని మోస్తున్నందుకు ఆ భూమాతకి కృతజ్ఞతలు చెప్పి రోజు మొదలుపెట్టాలి.

"తల్లి తండ్రుల్ని గౌరవించవలెనూ" అని ఫేస్ బుక్ లోనూ, వాట్సాప్ ఫార్వర్డ్ లోనూ కాదు, వాళ్ళు ఇంట్లో వుంటే వెళ్ళి "అమ్మా.. ఎలా వున్నావు? ఒంట్లో బావుందా?" అని పలకరించాలి. లేదా వాళ్ళు ఫోన్ చేస్తే, "అమ్మేగా.. నాన్నేగా.." అని కట్ చెయ్యకుండా, చూసీ చూడనట్లు ఏక్ట్ చెయ్యకుండా తియ్యాలి. నువ్వు ఇప్పుడు తియ్యకపోతే రేపు నీ ఫోన్ నీ కొడుకూ, కూతురూ తియ్యరు. "మీ అయ్యకి చేసిన ఈ మర్యాద రేపు నీకు చెయ్యాలి కదయ్యా" అంటారు "తాతామనవడూ" న్యాయం. దాసరిగారికి థాంక్స్.

ఆ సినిమా చూసాక చాలామంది కొడుకులకి ఆ రోజుల్లో బుద్ధి వచ్చిందట. మా సరోజిని పిన్ని కొడుక్కి తప్ప.

సరోజిని పిన్నికి ఒక్కగానొక్క కొడుకుండేవాడు. వాడికి వాడి పెళ్ళానికీ ఈవిడంటే పడేదికాదు. కనీసం అన్నం పెట్టేవాళ్ళు కారు. ఈవిడ వాళ్ళమీద ఆధారపడిన మనిషికాదు. బాల్ వాడీ స్కూల్లో టీచర్ గా పనిచేసింది. ఈ కొడుకుకాక ఇంకో కూతురుండేది. ఆ పిల్లకి పెళ్ళిచేస్తే గోడకి కొట్టిన బంతిలా వెనక్కొచ్చింది. అందంగా వుండే అమ్మాయికన్నా, ఇద్దరు పిల్లల తల్లి, భర్త వదిలేసిన ఆవిడ్ని ఆయనగారు వరించాడుట. ఎందుకో తెలిసే వయసు కాదు నాది. అసలు సరోజిని పిన్ని మాకు పిన్నికాదు. మా అమ్మకి పిన్ని. అందరం 'పిన్ని' అనేవాళ్ళం. అలా గోడకి కొట్టిన బంతిలా వచ్చిన పిన్ని, ఒంటరిగా కాదు. కడుపుతో వచ్చింది. ఆవిడకీ ఓ కొడుకు. సరోజిని పిన్ని ఆ పిల్లాడ్ని నేను పెంచుతాలే అని కూతుర్ని ఏ.ఎన్.ఎమ్. ట్రైనింగ్ కి పంపించింది.

సరోజిని పిన్ని గొప్ప పనిమంతురాలు. జుట్టు విప్పితే ఆవిడ కాళ్ళదాకా వుండేది. వాటికి కుంకుడుకాయలూ, సీసాడు నూనే, అమ్మమ్మ ఆవిడ వస్తోంది అంటే ముందే తెచ్చి పెట్టేది.

సరోజిని పిన్ని పప్పుచారు పెట్టి, చివరగా అందులోకి గుప్పెడు వెల్లుల్లిపాయలు వేయించి పోపు పెట్టి, కాస్త బెల్లం వేసింది. ఆ రుచి ఏ ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ లోనూ రాదని నేను 'ఐట్యూన్స్' బజాయించి చెప్పగలను. "మురుకులు వండుకుందామా?" అని ఒట్టి బియ్యం పిండితో చాలాకారంగా సన్న కారప్పుస చేసింది.

ఆవిడ భర్త పిల్లలు చిన్నప్పుడే పోయాడు. ఆవిడ కష్టపడి కొడుకుని పెంచి పెద్దచేసి, చదివించి పెళ్ళి చేసింది. ఆ వచ్చిన భార్య ఈవిడ్ని ఇంట్లోకి రానివ్వను అంది. ఆడబిడ్డని అసలే వద్దు అంది. అప్పట్లో ఆవిడ మా చిన్న నవారు మంచం మీద కూర్చుని అమ్మమ్మతో "ఆ వెధవకి తల్లి, చెల్లి బతికి వున్నారని గుర్తులేదు" అత్తయ్యా అంటూ కన్నీరు మున్నీరు అయ్యేది. అంతలోనే ఘొళ్ళున నవ్వి "నా మనవడు పెద్దయ్యాక వాళ్ళమ్మకీ నాన్నకీ బుద్ధి చెప్తాడుగా. వాడివన్నీ తాత పోలికలు" అనేది.

"ఇంత ఏడవడం ఎందుకూ? వాడికి 'తాతామనవడు' సినిమా చూపించి బుద్ధి చెప్పచ్చుగా?" అనిపించేది నాకు.

నేను ఈ ఇంట్రెస్టింగ్ టాపిక్ వదిలి, ప్రైవేటుకీ, బడికీ వెళ్ళాలని అనుకునేదాన్నికాదు.

కానీ "ఎ.వీ.రమణీ.. ఎ.వీ రమణీ" అని సమ్దానీగాడు జారిపోతున్న లాగూ పైకి లాక్కుంటూ వచ్చేవాడు. "కిస్మిన్ టీచర్ నీకీ తీస్కు రమ్మన్నయ్" అనేవాడు. క్రీస్తుమణి టీచర్ కి వచ్చిన తిప్పలు.

వెధవకి లాగూ కిందకి లాగి వాత పెట్టాలనిపించేది నాకు. "నేను బిజీగా వున్నాను. నువ్వెళ్ళు" అంటే, అమ్మమ్మ గరిటె కాల్చి ఆ వాత నాకు పెడ్తుందని భయం. ఇక్కడ అమ్మమ్మా, సరోజిని పిన్నీ ఆ నరిసిగాడి దగ్గరకి వెళ్ళాలనుకుంటున్నారు. రంజెన టాపిక్. నేనైతే 'తాతామనవడు' లో విజయనిర్మలలా, "నూకాలమ్మని నేనూ.. మీ పీకలు నులిమేస్తానూ" అని చీపురుతో నరిసిగాడి పెళ్ళాన్నీ, వాడినీ వుతికేదాన్ని. కానీ నన్ను తీసుకెళ్ళరు. పైగా నేను సలహాలిస్తే "నీకెందుకూ పెద్దవాళ్ళ కబుర్లూ?" అంటారు.

అందుకే నేను ఇప్పుడు పెద్దవాళ్ళ కబుర్లు కసిగా రాసేసి, కౌన్సిలింగులు చేసేస్తుంటాను.

ఇంతకీ సందానీగాడు చీవిడి ముక్కు చెయ్యి వెనక్కి తిప్పి తుడుచుకుంటూ, జారిపోతున్న లాగూ ఇంకో చేత్తో లాక్కుంటూ, దడి దగ్గర 'ప్రబంధనాయికలా' నిలబడి, చేతిలో వున్న 'కమ్మరకట్టి' అనబడే జీడి మధ్య మధ్యలో చీకుతున్నాడు.

నేను "పో" అని సైగలు చేసినా వెళ్ళడు. వాడి వెనక బాయమ్మ కూతురు బేబీ కూడా నిలబడి వుండేది. అది నోరు మూసిందో తెరిచిందో తెలిదు. అలా బయటకే వుండేవి పళ్ళు. అది టీచర్ కి వున్నవీ లేనివీ చెప్పి నన్ను కొట్టించే రకం.

వాళ్ళమ్మకి రిసాలా గడ్డమీద పచారీ షాప్ వుండేది. ఎదురుగా వున్న మల్లయ్య సేల్ షాపుతో శతృత్వం. నేను మల్లయ్య సేల్ షాప్ కి వెళ్తానని వాళ్ళకి కోపం.

బేబీతో మంచిగా వున్నప్పుడు దాని దుకాణంలో కూర్చుని డబ్బులు తీసుకుని చాపత్తా, మినప్పప్పు, పిప్పరమెంట్ బిళ్ళలూ అమ్మడం సరదాగా వుండేది.

ఓ రోజు అలాగే మహదానందంగా బేబీ పేలు తీసుకుంటుంటే, నేను కొట్లో బేరాలు చూస్తున్నాను. అపరకాళిలా అమ్మమ్మ ప్రత్యక్షం అయింది. నేను అప్పుడే సందానీగాడు వచ్చి "ఎ.వీ.రమణీ.. ఎ.వీ రమణీ.. రెండు ఉప్పుసేపలిస్తయ్?" అంటే, ఆ క్ర్రపేడుల్లాంటి, అతి సువాసనలీనే వుప్పుచాపలు సీసాలోంచి తీసి వాడికి అమృతం పంచే జగన్మోహినిలా ఇస్తున్నాను. అమ్మమ్మ సడన్ గా ఎంట్లీ ఇచ్చి, నా జబ్బు దగ్గర పట్టుకుని, మధ్యలో నాగయ్య వెదురుకొట్టుదగ్గర, ఓ బెత్తం తీసుకుని, కొడ్తూ ఇంటికి తీసుకొచ్చింది. నాకు రెండు బిందెలు చన్నీళ్ళు పోసి.. ఆవిడో రెండు బిందెలు నీళ్ళు గుమ్మరించుకుని "ఉప్పుచాపలు అమ్మతోంది నీ కూతురు" అని అమ్మకి అరిచి అరిచి చెప్పింది.

నేను చలికి వణుకులూ, కుంపటి దగ్గర కూర్చుని "ఎందుకు అమ్మకూడదూ? రేపు నేను షాపు పెడితే అమ్మనా?" అని అరిచాను.

"ఏవిటి? ఉప్పుచాపలు అమ్మకుంటావా?" సరోజిని పిన్నీ బుగ్గలు నొక్కుకుంది.

"నీ కెందుకు నా సంగతి? నీ కోడలి సంగతి చూస్కో" అన్నాను. ఆవిడ మాటల వల్ల అమ్మమ్మ. ఇంకా కొడ్తుందని కోపంతో "నీ కోడలు నిన్ను జీవితంలో ఇంట్లోకి రానివ్వకూడదు" అని కూడా శపించేసాను. "భడవకానా... అంతలేసి మాటలంటావా?" అంటూ అమ్మమ్మ మళ్ళీ నడ్డిమీద రెండు వడ్డించింది అనుకోండి! అయినా అనేసాగా... హీహీహీ.

సందానిగాడి గొడవ పడలేక ప్రైవేట్ కెళ్ళే "కిస్మిస్ టీచర్" అని పిలవబడే క్రీస్తు మణి టీచర్ అప్పటికే అక్కడున్న ఎవెంజిలీనా చేత చేపలు తోమిస్తూ.. ఎలా కడగాలో ఉపదేశం ఇస్తోంది.

"మా అమ్మమ్మ ఉప్పుచేప పట్టుకుంటేనే కొట్టింది. పచ్చి చేప తోమితే చంపేస్తుంది" అన్నాను.

"నిన్ను నేను కడగమన్నానా? ముందు హోం వర్క్ చూపించు. తొమ్మిదో ఎక్కం చెప్పు" అంది.

నేను ఎక్కం చెప్పంటే, తప్పు చెప్పినప్పుడల్లా తొడపాశం పెట్టింది. అంతకన్నా చేపలు తోమడమే బెటరేమో అనిపించేది.

సందానిగాడు నాకు సైగచేసి, వాడి ఫర్లో 'కుక్ - కుక్' అని "చోలీ కే పిచే క్యాహై?" అన్నట్లున్న రెండు చిన్న కోడిపిల్లల్ని చూపించేవాడు. అవి పదిపైసలకి ఒకటి అమ్మేవారు ఇంటిముందుకొచ్చి "ఇవి రెండు.. పెద్దయి చాలా గుడ్లు పెడ్తాయి. అందులో ఎనిమిది పిల్లల్ని చేస్తా.. అయి పెద్దయి.. పదహారు పిల్లల్ని చేస్తాయి. " తరువాత తలగోక్కుని చేతులు రెండూ విశాలంగా చాపి "చా....లా.... పిల్లలయితాయి.... అయ్యన్నీ అమ్మితే మస్తుపైసలొస్తయే... అప్పుడు అమ్మీజాన్, ఆపా, మా తమ్ముడూ నేనూ అబ్బాజాన్ వదిలేసి ఇంకో ఇంట్లోకి పోతాయి" అని చెప్పేవాడు.

"నా దగ్గర కూడా ఇరవై పైసలున్నాయి.. నాకో రెండు తెచ్చి పెడ్తావా?" గుసగుసగా అడిగేదాన్ని.

"ఓ.. నువ్వు వస్తయ్ నాతో?" అనేవాడు. ప్రైవేటు అనగానే రెండు తెల్లని వెన్నముద్దలు నా చేతిలో వుండేవి.

నేను రహస్యంగా తెచ్చి, ఓ పేము బుట్ట కింద వాటిని దాచి, కాసిని నూకలు తెచ్చి పెట్టగానే, వాటి 'కుక్..కుక్' కి నిద్రపోతున్న అమ్మమ్మ కళ్ళు విప్పింది. "ఆవిడ తల వెనకాల వున్న కళ్ళు చిదిమెయ్యాలి అసలు" అనుకునేదాన్ని.

వచ్చి వాటిని చూసి ముద్దు చెయ్యాలింది పోయి "పాపమ్మ తల్లీ. నీ కూతురు కోళ్ళూ, మేకలూ కూడా పెంచుతోంది. ఇంక మాంసం కొట్టు పెట్టుకోవడమే తరువాయి" అని నానా రభసా చేసేసేది. ఈలోగా నా చెవి వూడిపోయేట్లు నులిమేసేది కూడా. ఎర్రగా అయిపోయిన చెవిలో నా ఇల్లు.. నా ఇష్టం.. నువ్వుపో. సరోజిని పిన్నితో కలిసి పో! ఇక్కడ వుండద్దు.. అంటూ వుక్రోషంగా ఏడేదో అరిచేదాన్ని.

ఆవిడ వాటిని బుట్టకింద నుండి తీస్తుంటే విలవిలా కొట్టుకుని 'జటాయువు పక్షి'లా ఏడ్చేదాన్ని. "పోలే అమ్మా ఆడుకోనీ రేపు అదే వదిలేస్తుంది" అని అమ్మ గొప్ప దయా హృదయంతో తీర్చు చెప్పేది.

కాసేపటికి అమ్మమ్మ మంచం కింద అవి తిరుగుతుంటే, ఆవిడ కూడా వాటికి కాసిని గోధుమలో, బియ్యం ఏర్పూ తెల్ల పురుగులో వేసేది. అవి ముక్కుతో పాడిచి తింటుంటే, నేనూ వాటికి 'సీతా రాముడూ' అని పేరు పెట్టి పిలిచేదాన్ని. సందానిగాడిలా వాటి వంశాన్ని విస్తరింపచేసి, వాడి పౌత్రీకి ఎదురుగా నేనూ పెద్ద పౌత్రీ ఫార్మ్ పెట్టి, 'వెయ్యి' రూపాయలు సంపాదించాలి. అమ్మకి రెండు ఫుల్ వాయిలు చేరలూ, అమ్మమ్మకి అసలు ఒంటిమీద వుండే లేనట్లుగా వుండే గ్లాస్కో రవికలూ, ముతక చేరలూ కొనాలనుకునేదాన్ని. అమ్మమ్మ మీద మనసంతా ప్రేమ నిండిపోయేది.

కానీ నేను హోం వర్క్ చేసుకుంటుండగా దొంగముండ పిల్లొచ్చి నా పౌత్రీ ఫార్మ్ నీ, వేల సంపాదననీ నాశనం చేసి, వాటిని ముక్కున కర్చుకుపోయేది. సందానిగాడి దగ్గరకి ఏడుస్తూ వెళ్ళే వాడి 'కొత్త ఇల్లనీ' అబ్బాజాన్ నుండి విముక్తిని కూడా ఆకాశంలోంచి 'గద్ద' వచ్చి తన్నుకెళ్ళిపోయిందని తెలిసేది. ఇద్దరం కాసేపు ఓదార్చుకున్నాక, "అమ్మీజాన్ బక్రీ కొన్నయ్.. బక్రీకి దూద్ ఎన్నడయినా తాగినయ్?" అని కొత్త ఆట చెప్పేవాడు మళ్ళీ.

బక్రీని పట్టుకుని, దాని పిల్లని తరిమేసి వీడు దానికింద పడుకుని నోరు తెరిచి, నన్ను పిండమనేవాడు. నేను పాలు పితుకబోతే అది ఫోర్స్ గా తన్నేది. ఈ ఆట మహాధ్వజాయమానంగా ఆడుంటే, ఎవరో చూసి అమ్మమ్మకి వార్త చేరవేసేవారు. మా బ్రాహ్మణ పిల్లల్లో

ఐకమత్యం తక్కువ. మంజూ కానీ, భవానీ కానీ వెళ్ళి చోప్పోసేవారు. అంతే అమ్మమ్మ చేతిలో వెదురు బెత్తంతో తయ్యారూ! మళ్ళీ వీపు చిట్టేది. ఈ సందానీ గాడి 'ఎంటర్ప్రెన్యూరల్ ఐడియాలు' అమ్మమ్మకి అర్థం అయ్యేవి కావు.

వాడితో మాట్లాడే గొప్ప జనరల్ నాలెడ్జి వచ్చేది. అమ్మమ్మకి ఆ పర్సనాలిటీ డెవలప్ మెంట్ క్లాసులు కూడా నచ్చేవికావు.

"మీకీ నాయనకి ఒక్కటే పెళ్ళాం వున్నాయ్?" అనేవాడు.

"అవును.. మా అమ్మ ఒక్కతే" అనేదాన్ని.

"మాకీ నాయనకి రెండుసార్లు షాదీ అయినయ్.. ఇంకా ఒక చిన్నిల్లు బీ వున్నయ్" అనేవాడు.

వాడికి అక్కడకూడా తమ్ముళ్ళూ చెల్లెళ్ళూ వుండేవారు. ఒకసారి వాళ్ళింట్లో ఫంక్షన్ అయింది. అప్పుడు ఆ చిన్నమ్మలూ, ఆ తమ్ముళ్ళూ, చెల్లెళ్ళూ అందరూ వచ్చారు. ఉన్న ఒక మేకనీ కొనేసారు. అమ్మమ్మకి సందానీ వాళ్ళింట్లో ఫంక్షన్ మనని పిలవలేదే? అంటే ఆవిడ నోరంతా తెరిచి సరోజిని పిన్నికి చెప్పి తెగ నవ్వింది. ఎందుకో అంత వెటకారం? నాకు ఒళ్ళు మండింది.

సందానీ ఇంట్లో 'లడ్డూలు చేసినయ్. బిరియానీ చేసినయ్...' అని గొప్పలు చెప్తూ, ఆ ఏడాది మొదటిసారి స్నానం చేసి, కొత్త బట్టలు వేసుకుని, ఘాటువాసన వచ్చే అత్తరు పూసుకుని తెగ కుషీగా తిరిగాడు.

నిజంగానే పెద్ద ఫంక్షన్. వాళ్ళ నాన్నని తూలకుండా, వాగకుండా మొదటిసారి, తెల్లటి బట్టల్లో చూసాను. డప్పులు కుడా వాయించారు.

మమ్మల్ని పిలవలేదు. అయినా నేనూ, బేబీ, మంజూ, చిట్టీ, బుజ్జీ అందరూ వెళ్ళి వాళ్ళ ఇల్లు కనిపించేట్లు చిట్టీ వాళ్ళ వరండాలో నిలబడ్డాం. సందానీ చూస్తే పిలుస్తాడని గొప్ప ఆశాభావంతో.

సందానీ మమ్మల్ని పట్టించుకోలేదు అబ్బాజాన్ సందానీని పిలిచి, చేతిలో లడ్డూ పెట్టాడు. ఎత్తైన కుర్చీపీట మీద కూర్చోపెట్టారు. వాళ్ళ పురోహితుడు అనుకుంటు పెద్ద గెడ్డంతో వచ్చి ఏవేవో మంత్రాలు చదివారు. "చాండ్ కో దేఖో బేటా" అంటే లడ్డూ తింటూ సందానీ పైకి చూసాడు మరుక్షణం దిక్కులు పిక్కటిల్లేట్లు 'కేక'లు పెట్టాడు. తెల్లటి పిల్లాడు రక్తం ముద్దలా ఎర్రగా అయిపోయాడు. వాడి ఏడుపూ, గగ్గోలూ, పట్టించుకోకుండా మగాళ్ళూ, ఆడాళ్ళూ "ఖత్నా ముబారక్" అంటూ ఒకళ్ళని ఒకళ్ళు కౌగలించుకుంటున్నారు.

వాళ్ళ అమ్మీజాన్ కూడా కొత్త బురఖా వేసుకుని, మొదటిసారి నవ్వుతూ కనిపించింది. అసలు తల్లీనా? వాడు అలా ఏడుస్తుంటే నవ్వుతోంది అనుకున్నాను. ఇంక అక్కడ వుండలేక అమ్మమ్మ దగ్గరకి తిరిగొచ్చి నవారు మంచంలో నల్లులు చంపుతున్న ఆవిడని "సందానీ చాలా ఏడుస్తున్నాడు. వాళ్ళు పట్టించుకోలేదు. ఏం ఫంక్షన్? ఏం చేసారూ?" అని అడిగాను.

"మన ఇళ్ళల్లో వడుగులాగా వాళ్ళ ఇళ్ళల్లో అది చేస్తారు" అందావిడ.

"అన్నయ్యకి చెవులు కుట్టేస్తే అంత అరవలేదుగా?" అన్నాను.

"ఛ.. అవతలకిపో.. అన్నీ దిక్కుమాలిన సందేహాలు. ఎవరెళ్ళి చూడమన్నారూ? వాళ్ళ ఆచారాలు వాళ్ళవీ" అని ఆవిడ కేకలేసింది.

పాపం సందానీగాడు ఎర్రలుంగీలాంటిది కట్టుకుని కొన్నాళ్ళు బయటకి రాలేదు. ఒకరోజు బయటకొస్తే నేనూ బేబీ 'సందానీ' అని పిలిస్తే కుంటుకుంటూ, ఏదో తప్పు చేసినట్లు తలదించుకుని లోపలకెళ్ళి తలుపేసుకున్నాడు.

క్లాసులో ఆఖరి బెంచ్ లో కూర్చుని చాక్ పీసులు ముక్కులో దూర్చుకుని వాడు వాయించే 'షహనాయి', స్కూలు అయ్యాకా మమ్మల్ని తీసుకెళ్ళి తూనీగలు పట్టి వదలడం, మేకపాలు పిండించడం. కాయితాలు చింపి రకరకాల పడవలు చేయించడం. దొంగతనంగా మావిడికాయలు కోసుకొచ్చి, ముక్కులు కోసి ఉప్పుకారంతో మా చేత ఆవకాయ పెట్టించడం, ఆరుద్ర పురుగులు పట్టి అగ్గిపెట్టెలో తెచ్చి క్లాస్ లో మమ్మల్ని ఎంటర్ టైన్ చేసే సందాని లేక బడి చిన్నపోయింది.

అత్తయ్యా వాళ్ళు వచ్చి పిలిచారు వాళ్ళ అబ్బాయికి వడుగు అని. నాకు సందానీ గుర్తొచ్చి "నేను రాను... మీరు వెళ్ళండి" అనేసా.

మళ్ళీ వారానికల్లా సందానీ "ఎ.వీ. రమణి. నీదీ కర్వీఫ్ ఇస్తాయ్? కాలవలో చేపలు పడ్డాయ్.." అని పరిగెడ్చా వచ్చాడు. నా మనసు శాంతించింది. ఇక జన్మలో అలా పరిగెత్తలేడేమో అని దిగులు పడ్డా.

ఆ సందానీ పెద్దయి, నాకు పిల్లలు కూడా పుట్టాక ఓసారి మా అమ్మా వాళ్ళ ఇంటికెళ్తుంటే 'ఎ.వీ రమణి' అని ఆటో హారన్ కొడ్తూ వెనకనుండొచ్చి "ఎక్కు" అన్నాడు. మొత్తానికి ప్రయోజకుడు అయ్యాడు అనిపించింది. ఆటోకూడా కొనుక్కున్నాడు. నా దగ్గర డబ్బులు కూడా తీసుకోలేదు పాపం.

చిన్నప్పటి స్నేహాలూ... జ్ఞాపకాలూ చెరుగ్గడలా నమిలేకొద్దీ మధురంగా ఉంటాయి.

Post your comments

